

Despre *al* în domeniul RLS

Anamaria-Bianca Tonț*

About *al* in the Domain of RFL

Abstract:

My article presents the problem of *al* (*a*, *ai*, *ale*) in the field of Romanian as a foreign language. The first part of the study is an exposure of the interpretation of possessives, interpretations depending on which the morphological statute of *al* varies: possessive genitive mark, semi-independent possessive or formative pronoun. The consequences of the morphological interpretations of *al* can also be seen in the RFL domain. Therefore, the second part of the present article pursues the acquisition of the semi-independent possessive pronoun *al* by the foreign students depending on the several different interpretations found in the Romanian language textbooks for foreigners.

Keywords: *al* (*a*, *ai*, *ale*), Semi-independent possessive pronoun, Possessive genitive article, Romanian as a foreign language, Level B1

Introducere

Învățarea unei limbi străine este un proces complex ce presupune, în special, dezvoltarea *competenței de comunicare lingvistică*¹ „bazată pe exploatarea mijloacelor lingvistice” (CECRL, 2003: 15). Competența comunicativă nu se rezumă la a deține cunoștințe și deprinderi lexicale, gramaticale, semantice, fonologice și ortografice, ci mizează pe capacitatea unui individ de a folosi limba în situații concrete de vorbire. Un discurs elaborat dovedește că „procesul de învățare a competenței gramaticale merge mână în mână cu însușirea unor reguli care guvernează folosirea adecvată a propozițiilor, în situații date” (Gheorgiu, 2020: 275).

Obiectivul cercetării noastre îl constituie *al* (*a*, *ai*, *ale*, *alor*). Analizând reperele pentru descrierea nivelurilor de competență lingvistică din domeniul RLS (Platon *et alii*, 2014), observăm că însușirea lui *al* (*a*, *ai*, *ale*) – „articol posesiv-genitival” – se face la nivelul B1. La același nivel de competență lingvistică se învață și „pronumele posesiv *al meu*, *al tău*, *al său*, *al nostru* etc.”, după ce cursanții și-au însușit adjectivul pronominal posesiv la nivelurile

---

* Assistant Professor PhD, Faculty of Letters, University of Oradea, teusdea_bianca92@yahoo.com

¹ Potrivit CECRL (CECRL, 2003: 91), *competența comunicativă* cuprinde: competențele lingvistice, competența sociolingvistică și competențele pragmatice.

inferioare, A1-A2. Având în vedere terminologia utilizată, pentru început, vom realiza o descriere generală a formei *al* cu scopul clarificării statutului gramatical, iar apoi vom urmări modul în care este înțeleasă predarea/învățarea lui *al* în domeniul RLS. În cele din urmă, ne propunem să enunțăm câteva sugestii de optimizare a predării pronumelui posesiv semiindependent în RLS.

1. *Al* în limba română. Privire de ansamblu²

Vechile gramatici românești (GLR, 1966, vol. I: 155) notează că pronumele posesiv substituie atât numele obiectului posedat, cât și numele posesorului³, având în structură articolul posesiv *al*, *a*, *ai*, *ale*. Încă de timpuriu s-au ivit lingviști care au pus la îndoială definiția clasică a acestui tip de pronume⁴, dintre aceștia G. G. Neamțu (2014: 451-457, 468-486) reușind să identifice peste douăzeci de probleme în legătură cu posesivele (*Ibidem*: 417-420). „Întreaga problematică a posesivelor și, prin prelungire de semantică gramaticală, a genitivului este centrată pe interpretarea gramaticală (= morfologică) a lui *al* (*a*, *ai*, *ale*, *alor*) – subunitate vs. unitate” (*Ibidem*: 420).

În momentul de față, în gramatica limbii române există trei mari direcții de interpretare teoretică a posesivelor (*Ibidem*: 420-422), după cum urmează:

1. **interpretarea sintetică, tradițională**⁵ îl promovează pe *al* (numit adesea *articol posesiv*) ca subunitate în structura posesivelor. Apariția lui *al* poate fi obligatorie (*A mea este la școală.*) sau condiționată distribuțional (*A mea fată este la școală.*). Putem distinge *pronume posesive* cu structură binară (*a mea*) și *adjective pronominale posesive* (cu sau fără *al* – *o fată a mea/fata mea*).

2. **interpretarea semianalitică**⁶ este expusă în majoritatea gramaticilor noi (GALR, 2005, vol. I: 234-256; GBLR, 2010: 121-132;

---

² Prezentarea statutului controversat al lui *al* a fost expusă și în Tonț, 2020: 117-128.

³ Al. Rosetti și J. Byck (1945: 54-55) notează că pronumele posesiv are „un îndoit rol de pronume”.

⁴ Vezi Tonț, 2020: 118-119.

⁵ Această direcție este promovată de: GLR, 1966, vol. I: 156-159; GLR, 1966, vol. al II-lea: 88, 103; Constantinescu-Dobridor, 1974: 21-23, 128-134; Iordan, Robu, 1978: 418-420; Irimia, 1987: 140-143; Dimitriu, 1999, vol. I: 171-179, 268-272; Felecan, 2002: 51-52.

⁶ Această direcție de interpretare își are originea în *Școala gramaticală bucureșteană*: SMLRC, 1967: 178; Manoliu-Manea, 1968: 49, 70, 90-92; Guțu Romalo, 1973: 63, 82-83, 122; LRC, 1985: 136, 258; Hristea, 1984: 220; Florea, 1983: 18, 200, 201; Pană Dindelegan 1992: 39; idem, 2003: 29.

DIG, 2020: 43-51; Pană Dindelegan, 2021: 311-312) și presupune o soluție de analiză în funcție de context, unde *al* poate fi⁷:

- a. *al*₁ (**formant** în structura posesivului/genitivului, **marcă posesiv-genitivă**): termenii din cadrul relației de posesie (*posesorul* și *obiectul posedat*) sunt coprezenți în discurs, iar posesivul/genitivul nu apare în strictă adiacență la articolul hotărât enclitic: *A mea fată este la mare*. *Al*₁ „participă la fenomenul de marcă mixtă (analitică și sintetică) a cazului” (DIG, 2020: 44), nu are caz și nu manifestă acord în caz cu regentul genitivului/posesivului.
- b. *al*₂ – **pronume (posesiv) semiindependent**⁸: numai atunci când este centru de grup sintactic. *Al*₂ rezultă din *al*₁ prin „ștergerea din structură a substantivului cap de grup (centru de sintagmă) și glisarea lui *al* pe poziția acestuia, preluându-i atributele: reprezentarea ca pronume a substantivului eliminat cu categoriile gramaticale (genul, numărul, cazul) și poziția (funcția sintactică)” (Neamțu, 2014: 469): *Copiii mei sunt la mare, iar ai tăi sunt acasă*. Posesivul (*mei, tăi*) este **adjectiv (pronominal) posesiv**.

3. interpretarea *analitică*⁹ propune o soluție unificată de analiză, pledând pentru statutul exclusiv de pronume (posesiv semiindependent¹⁰) a lui *al*, indiferent dacă e urmat de un posesiv sau de un genitiv. Aceste grupări „constituie sintagme posesive/genitivale și se disociază (= se analizează) morfologic și sintactic” (Neamțu, 2014: 422):

⁷ În afară de *marcă posesiv-genitivă* și *pronume semiindependent*, unitatea *al* (doar formele de singular) funcționează și ca **formant** al numeralului ordinal (*al doilea, a doua*).

⁸ *Al* formează împreună cu *cel* grupa **pronumelor semiindependente sau cu determinant obligatoriu**: „semiindependența, înțelesă ca obligativitate a unui anumit determinant în subordine (posesiv sau genitiv)” (Neamțu, Nasta, Roman, 2021: 53). Denumirea a fost propusă pentru prima dată în 1968 de Maria Manoliu-Manea (1968: 91), dar este preluată și de gramaticile mai noi.

⁹ Interpretarea aparține *Școlii de gramatică clujene*: G. G. Neamțu, asemenea precursorilor săi – Drașoveanu, 1997: 100-106; Zdrenghea, 1965: 1029-1032; Gruită, 1969: 143-146 – promovează direcția analitică (Neamțu, 2014: 417-425, 451-457, 468-486).

¹⁰ D. D. Drașoveanu (1997: 103) respinge termenul *semiindependent*, motivând că „nu are niciun înțeles sintactic”. G. G. Neamțu (2014: 458) afirmă că termenul *posesiv* „se referă la *conținutul* pronumelui, aducând diferența specifică”, iar *semiindependent* „dă socoteală de o particularitate distribuțională a lui *al*, aceea de a cere cu necesitate după el (=în dreapta) un termen (=posesiv sau genitiv)”. Întrucât nu există un posesiv „independent”, calificativul *semiindependent* ar putea fi abandonat, însă la demonstrative el este absolut necesar având în vedere că există și demonstrative „independente”. Vezi și Neamțu, Nasta, Roman, 2021: 52.

posesivul este un adjectiv pronominal posesiv subordonat prin acord lui *al*, iar genitivul este un substantiv/pronume/numeral subordonat flexionar lui *al*. „*Al* (*a*, *ai*, *ale*, *alor*) are genul, numărul și cazul substantivului-obiect posedat înlocuit în acea poziție sintactică” (Idem, 2013-2014) – apare aici un acord tipic pronominal (acord paradigmatic total), adică în toate categoriile gramaticale pe care le are în comun cu substituitul. Acest pronume substituie întotdeauna un substantiv articulat enclitic (în relație directă cu posesorul nu poate intra decât un astfel de substantiv: *fata vecinului/mea*). Ocupând întotdeauna poziția persoanei a treia, *al* se acordă cu verbul-predicat. Este evident că *al* are funcții sintactice autonome. Adjectivul pronominal posesiv se acordă sintagmatic (acord total) cu *al*, care îi impune genul, numărul și cazul (*al meu*, *a mea*, *ai mei*, *ale mele* etc.). Paradigma adjectivului pronominal posesiv înglobează forme diferite în funcție de persoana și numărul posesorilor, calitate ce face posibilă încadrarea posesivului în clasa pronumelui (*al meu*, *al tău*, *al nostru*, *al vostru* etc.) Pronumele posesiv semiindependent (*al*, *a*, *ai*, *ale*, *alor*) și adjectivul pronominal posesiv (*meu*, *mea*, *mei*, *mele* – *tău*, *ta*, *tăi*, *tale* etc.) constituie o *sintagmă posesivă* întrucât sunt coprezente în plan sintagmatic (relație prin acord). Spre deosebire de celelalte pronume și adjective pronominale, care au un conținut identic și o expresie asemănătoare, unitățile în discuție sunt diferite atât în conținut, cât și în expresie. *Al* și posesivul nu se află în raport de interdependență distribuțională având în vedere faptul că acestea apar și independent (*Fata mea este la mare. A vecinei este acasă*).

„Fiind cuvânt categorematic de tip pronominal, *al*, ca toate pronumele de altfel, nu are conținut lexical propriu, ci unul procurat anaforic” (Neamțu, Nasta, Roman, 2021: 53), ceea ce înseamnă că *al* „trimite la ceva deja dat” (Miron-Fulea, 2006: 143): *Fata_i mea este la mare, dar a_i ta este acasă*. Această trăsătură face posibilă încadrarea pronumelui posesiv semiindependent în clasa proformelor – „expresii fără autonomie referențială (nu au referință proprie) care își procură referința de la un element plin referențial – sursa lor semantică” (Tonț, 2020: 61). Ca oricare altă proformă, *al* preia de la sursă: (a) *semnificația lexicală* (= referința virtuală), pe care o adaugă la propria referință (virtuală) în vederea stabilirii referentului (= referința actuală) – (b) o parte din *informația gramaticală* (gen și număr) – (c) *caracteristicile sintactice ale clasei lexico-gramaticale a sursei* (*Ibidem*: 62-63). Prin urmare, din punct de vedere semantic-referențial, *al* este o *proformă*, mai exact un *prosubstantiv*, întrucât își obține interpretarea referențială prin legarea de un component plin referențial-substantiv, ocupând totodată poziții sintactice specifice clasei substantivului. În plus, între

prosubstantiv și substantivul-sursă se manifestă un acord paradigmatic (*in absentia*) (*Ibidem*: 87):

<p>a. Fata_i mea este la mare, iar fata_i ta este acasă.</p> <p style="text-align: center;">N₁, subiect</p> <p style="text-align: center;">↓</p> <p>b. Fata mea este la mare, iar a_i ta este acasă.</p> <p>[fata] + feminin, singular →</p>

Încheiem prezentarea interpretărilor date lui *al* cu trecerea în revistă a celor cinci contexte pe care G. G. Neamțu (2014: 422-424) le coniseră relevante pentru statutul acestei unități¹¹ :

<p>1. <i>al</i> + posesiv/genitiv, cu un substantival¹²- obiect posedat în contiguitate directă</p>	<p><i>Primul simptom al gripei e febra.</i></p> <p><i>Ai noștri copii sunt silitori.</i></p>
<p>2. <i>al</i> + posesiv/genitiv (substantiv, pronume, numeral), fără un substantival - obiect posedat în contiguitate directă</p>	<p><i>Ai tăi nu-s acasă.</i></p> <p><i>Ale vecinei mi-au plăcut.</i></p> <p><i>Al cui e ghiozdanul?</i></p> <p><i>Bucuria este a amândurora.</i></p>
<p>3. <i>al</i> în coordonare:</p>	<p><i>Testele noastre și ale voastre sunt negative.</i></p>
<p>4. <i>al</i> în structuri posesive cu prepoziția <i>de</i>¹³ (= <i>dintre</i>):</p>	<p><i>O colegă de-ale mele a câștigat excursia.</i></p>
<p>5. <i>al</i> pe poziția unei prepoziții/locuțiuni prepoziționale cu G</p>	<p><i>În jurul școlii și al primăriei e plin de flori.</i></p>

2. Însușirea pronumelui (posesiv) semiindependent de către studenții străini

Dificultatea crescută îl plasează pe *al* în rândul structurilor specifice nivelului B1, după cum reiese din *Descrierea minimală a limbii române* (Platon et alii, 2014: 58-59). De menționat este faptul că aici, la

¹¹ Pentru interpretarea semantico-referențială a lui *al* în toate cele cinci contexte propuse de G. G. Neamțu, vezi Tonț, 2021: 122-126.

¹² G. G. Neamțu (2014: 423) subliniază că termenul *substantival* se referă la „substantiv, pronume, numeral (cu întrebuintare substantivală/pronominală)”, așa cum apare la D. D. Drașoveanu.

¹³ Varianta corectă din punct de vedere gramatical este cea cu posesivul la plural (*o prietenă de-ale mele; un prieten de-ai mei*); datorită sensului (presupus) partitiv al lui *de* (*de = dintre*), construcția cu *de* + singular (*de-al ..., de-a ...*) este cea uzuală. Prin urmare, lingvistul le are în vedere pe ambele.

fel ca în *Nivelul prag. Pentru învățarea limbii române ca limbă străină* (Moldovan *et alii*, 2001: 204, 275, 284, 290), se păstrează interpretarea tradițională a pronumelui posesiv, deci *al* este considerat articol posesiv-genitival (Platon *et alii*, 2014: 58):

2. ARTICOLUL	
posesiv-genitival <i>al, a, ai, ale</i> (doar în întrebări și în prezența verbului „a fi”)	<i>Al</i> cui este dicționarul? <i>Dicționarul este al</i> elefantului. <i>Cartea este a</i> elefantului. <i>Ochelarii sunt ai</i> elefantului. <i>Dicționarele sunt ale</i> elefantului.

Faptul că *Nivelul prag. Pentru învățarea limbii române ca limbă străină* (Moldovan *et alii*, 2001) a apărut înainte de anul 2005, anul apariției GALR, justifică *interpretarea sintetică* potrivit căreia *al* este o subunitate în structura posesivelor. *Interpretarea semianalitică* devine tot mai populară după publicarea GALR, problematica lui *al* fiind obiectul de studiu al numeroaselor articole (Neamțu, 2008; idem, 2011). Cu toate acestea, *Descrierea minimală a limbii române* (Platon *et alii* 2014) rămâne fidelă tradiției, la fel cele mai multe dintre manualele de RLS apărute după anul 2005.

De exemplu, *Manualul de limba română ca limbă străină (RLS): nivelul B1* (Sonea, Vasîu, Vîlcu, 2021: 57) înregistrează formele *al, a, ai, ale* drept „articole posesive”:

Articolul posesiv

masculin singular	feminin singular	masculin plural	feminin plural
al	a	ai	ale

- Al cui este caietul?	- Ai cui sunt pantofii?
- Este al meu.	- Sunt ai mei.
- A cui este cartea?	- Ale cui sunt sandalele?
- Este a mea.	- Sunt ale mele.

În exemplele propuse, *al* apare numai în prezența verbului *a fi*, urmându-se astfel recomandarea *Descrierii minimele a limbii române* (Platon *et alii*, 2014: 58). Autoarele manualului atrag atenția asupra contextelor în care aceste articole pot fi ocurente – „Articolul posesiv genitival este utilizat în fața unui substantiv sau pronume în genitiv sau în fața unui adjectiv posesiv, atunci când acestea NU sunt precedate de un substantiv cu articol definit” (Sonea, Vasîu, Vîlcu, 2021: 58) –, dând o serie de exemple sugestive. Tot aici mai apare explicația că, în limba română, „*ai mei = părinții mei, familia mea*”.

Un alt manual asupra căruia ne-am oprit este *Limba română medicală. Româna pentru obiective specifice* (Ursa, Mărcean, 2018), ale cărui unități se situează la B1, la început, dificultatea ajungând la final până la B2. Studenții învață mai întâi despre *al* ca „articol genitival” (*Ibidem*: 104) – (a) genitivul apare după verbul *a fi*: *Fișa este a copilului* – (b) substantivul are articol nehotărât: *niște medici ai spitalului* – (c) substantivul are determinant: *acest anevrism al pacientului* – apoi, aceeași formă, o regăsim în structura pronumelui posesiv (*Ibidem*: 112):

PRONUMELE POESIV		
<i>Băieții mei</i> sunt mai mici ca <i>băieții tăi</i> .	➡	Ai mei sunt mai mici ca <i>ai tăi</i> .
A vorbit despre <i>procedurile lui Dan</i> .	➡	A vorbit despre <i>ale lui</i> .
PERSOANA	UN POESOR	MAI MULTI POESORI
I.	al meu, a mea, ai mei, ale mele	al nostru, a noastră, ai noștri, ale noastre
II.	al tău, a ta, ai tăi, ale tale	al vostru, a voastră, ai voștri, ale voastre al/ a/ ai/ ale dumneavoastră
III.	al lui, a lui, ai lui, ale lui a ei, al ei, ai ei, ale ei	al lor, a lor, ai lor, ale lor

Deși *Descrierea minimală a limbii române* (Platon et alii, 2014: 59) înregistrează unitățile *lui, ei, lor* (doar) la pronume personale în cazul genitiv, constatăm că adesea autorii manualelor de română ca limbă străină „optează la nivelurile A1-A2 pentru introducerea formelor *lui, ei, lor* ca pronume/adjective pronominale posesive” (Kohn, 2020: 289)¹⁴. Potrivit lingvistei, această practică este justificată, în primul rând, prin faptul că aceste forme nu se schimbă în funcție de genul și numărul obiectului posedat – apoi, tabelul nu mai are spații goale, putându-se alege oricând forma potrivită. Prin urmare, completarea paradigmei pronumelui posesiv (cu forme care, din punct de vedere morfologic, se încadrează la alte tipuri de pronume) nu face altceva decât „să aducă la îndemâna utilizatorului formele la care poate și trebuie să apeleze” (*Ibidem*: 291)¹⁵.

¹⁴ O prezentare a tipurilor de tabele ce conțin formele pronumelui personal și ale adjectivului pronominal posesiv în diferite gramatici sau manuale de RLS se poate găsi în studiul *Paradigme încrucișate. Pronumele în tabelele dedicate RLS* (Kohn, 2020).

¹⁵ Pentru a pune la dispoziția cursantului cât mai multă informație necesară, Daniela Kohn propune, pe bună dreptate, ca pentru pronumele personal și adjectival pronominal posesiv autorii de manuale din domeniul RLS să întocmească „tabele încrucișate” (Kohn, 2020: 290-292). De altfel, încă de acum două decenii unii autori de manuale de limba română pentru străini au consemnat în tabelele dedicate pronumelui posesiv și formele *lui, ei, lor* (Vezi, de exemplu, Pop, Moldovan, 1997: 97; Dorobăț, Fotea, 1999: 131).

Dacă majoritatea manualelor din domeniu rămâne în sfera interpretărilor date de tradiția gramaticală (în cazul de față, *al* – articol posesiv-genitiv), există și manuale care se sincronizează cu noile abordări. Prin urmare, în legătură cu statutul morfologic al lui *al*, *Puls. Manual de limba română ca limbă străină. Nivelurile B1-B2* (Kohn 2012: 68) ilustrează calitatea de pronume semiindependent a unității *al*¹⁶ astfel:

b. ADJECTIVUL PRONOMINAL POSESIV				c. PRONUMELE SEMIINDEPENDENT <i>al</i>			
		nominativ, acuzativ		genitiv, dativ		nominativ, acuzativ	
un posesor	M,N	meu tău său (lui / ei)	meu tău său (lui / ei)	un posesor	M,N	<i>al</i> meu tău său (lui / ei)	un posesor
	F	mea ta sa (lui / ei)	mele tale sale (lui / ei)		F	<i>a</i> mea ta sa (lui / ei)	
	M	mei tăi săi (lui / ei)	mei tăi săi (lui / ei)		M	<i>al</i> mei tăi săi (lui / ei)	
	F,N	mele tale sale (lui / ei)	mele tale sale (lui / ei)		F,N	<i>ale</i> mele tale sale (lui / ei)	
o posesoare	M,N	nostru vostru lor	nostru vostru lor	mai mulți posesori	M,N	<i>al</i> nostru vostru lor	mai mulți posesori
	F	noastră voastră lor	noastre voastre lor		F	<i>a</i> noastră voastră lor	
	M	noștri voștri lor	noștri voștri lor		M	<i>al</i> noștri voștri lor	
	F,N	noastre voastre lor	noastre voastre lor		F,N	<i>ale</i> noastre voastre lor	

ex. Eu am trei perechi de pantofi.
 Pantofii mei sunt maro.
 Pantofii tăi sunt maro.
 Pantofii săi sunt maro.
 Pantofii noștri sunt maro.
 Pantofii voștri sunt maro.
 Pantofii lor sunt maro.
 Pantofii mei sunt maro.
 Pantofii tăi sunt maro.
 Pantofii săi sunt maro.
 Pantofii noștri sunt maro.
 Pantofii voștri sunt maro.
 Pantofii lor sunt maro.

Suntem de părere că procesul de învățare a pronumelui semiindependent *al* este sprijinit prin tabelul „încrucșat” întrucât acesta sintetizează paradigma posesivelor într-o grafică utilă, ușor de reamintit. Tabelul în sine nu este suficient pentru optimizarea predării lui *al*, ci trebuie să fie însoțit atât de exemplificări în enunțuri, cât și de exerciții atent întocmite.

Popunem o posibilă variantă de tabel¹⁷ care pune la îndemâna studentului exemplificări asupra cărora să revină imediat ce întâmpină o problemă la rezolvarea exercițiilor sau, de ce nu, chiar în actul conversațional:

¹⁶ Subliniem faptul că în volumul *Puls. Manual de limba română ca limbă străină* (Kohn, 2016), conceput pentru A1-A2, *al* este prezentat ca făcând parte, alături de adjectivul pronominal posesiv, din structura pronumelui posesiv (*Ibidem*: 41).

¹⁷ Imaginile utilizate pentru a trimite la posesor sunt preluate de pe <https://www.youtube.com/watch?v=Dr8GIp94GgA>, consultat: 12.02.2022.

AL: MASCULIN SINGULAR	SINGULAR	PLURAL
 câinele meu – câinele nostru	 al meu	 al nostru
 câinele tău – câinele vostru	 al tău	 al vostru
 câinele său/lui – câinele lor	 al său/lui	 al lor
 câinele său/ei – câinele lor	 al său/ei	 al lor
<p>Câinele meu este mic, iar <u>câinele</u> vostru este mare. Câinele meu este mic, iar <u>al</u> vostru este mare.</p>		
A: FEMININ, SINGULAR	SINGULAR	PLURAL
 cartea mea – cartea noastră	 a mea	 a noastră
 cartea ta – cartea voastră	 a ta	 a voastră
 cartea sa/lui – cartea lor	 a sa/lui	 a lor
 cartea sa/ei – cartea lor	 a sa/ei	 a lor
<p>Cartea ta este nouă, iar <u>cartea</u> sa este veche. Cartea ta este nouă, iar <u>a</u> sa este veche.</p>		

AI: MASCULIN, PLURAL	SINGULAR	PLURAL
 câinii mei – câinii noștri	 ai mei	 ai noștri
 câinii tăi – câinii voștri	 ai tăi	 ai voștri
 câinii săi/lui – câinii lor	 ai săi/lui	 ai lor
 câinii săi/ei – câinii lor	 ai săi/ei	 ai lor
Câinii mei sunt mici, iar <u>câinii</u> voștri sunt mari. Câinii mei sunt mici, iar <u>ai</u> voștri sunt mari.		
ALE: FEMININ, PLURAL	SINGULAR	PLURAL
 cărțile mele – cărțile noastre	 ale mele	 ale noastre
 cărțile tale – cărțile voastre	 ale tale	 ale voastre
 cărțile sale/lui – cărțile lor	 ale sale/lui	 ale lor
 cărțile sale/ei – cărțile lor	 ale sale/ei	 ale lor
Cărțile tale sunt noi, iar <u>cărțile</u> sale sunt vechi. Cărțile tale sunt noi, iar <u>ale</u> sale sunt vechi.		

În loc de concluzie

Posesivele românești constituie o problemă spinoasă nu doar pentru gramatica limbii române, ci și pentru domeniul RLS. Totuși, pentru a veni în întâmpinarea beneficiarului care studiază româna ca limbă străină, autorii de manuale și de materiale didactice au înțeles că tabelul, adesea conținând paradime încrucișate, este un instrument de lucru nu doar ușor de utilizat, ci, mai ales, eficient. Acesta oferă cursantului o viziune asupra întregului, vizualizarea repetată stimulând crearea automatismelor lingvistice.

REFERINȚE:

*** *Cadrul european comun de referință pentru limbi. Învățare. Predare. Evaluaare* [CECRL], Diviziunea Politici lingvistice Strassbourg, traducere de George Moldovanu, Chișinău, Tipografia Centrală, 2003.

*** *Dicționar de interpretări gramaticale: cuvinte mici, dificultăți mari* [DIG], București, Editura Univers Enciclopedic Gold, 2020.

*** ESL Library, <https://www.youtube.com/watch?v=Dr8GIp94GgA>, consultat: 12.02.2022.

*** *Gramatica de bază a limbii române* [GBLR], București, Editura Univers Enciclopedic Gold, 2010.

*** *Gramatica limbii române* [GALR], ediția a III-a, 2 vol., București, Editura Academiei Române, 2005.

*** *Gramatica limbii române* [GLR], ediția a II-a revăzută și adăugită, tiraj nou, 2 vol., București, Editura Academiei Republicii Socialiste România, 1966.

Constantinescu-Dobridor, Gh., *Morfologia limbii române*, București, Editura Științifică, 1974.

Coteanu, Ion (coordonator); Ciompec, Georgeta; Dominte, Constantin; Forăscu, Narcisa; Guțu Romalo, Valeria; Vasiliu, Emanuel, *Limba română contemporană. Fonetică. Fonologie. Morfologie* [LRC], ediția revizuită și adăugită, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1985.

Dimitriu, Corneliu, *Tratat de gramatică a limbii române*, 2 vol., Iași, Institutul European, 1999.

Dorobăț, Ana; Fotea, Mircea, *Limba română de bază. Manual pentru studenții străini*, vol. al II-lea, Iași, Institutul European, 1999.

Drașoveanu, D. D., *O clasificare a cazurilor cu aplicare în problema posesivelor*, în *Teze și antiteze în sintaxa limbii române*, Cluj-Napoca, Editura Clusium, 1997, p. 100-106.

Drașoveanu, D. D., *Teze și antiteze în sintaxa limbii române*, Cluj-Napoca, Editura Clusium, 1997.

Felecan, Nicolae, *Sintaxa limbii române. Teorie. Sistem. Construcție*, Cluj-Napoca, Editura Dacia Educațional, 2002.

Florea, Melania, *Structura grupului nominal în limba română contemporană*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1983.

Gheorghiu, Anamaria, „Consultația didactică în domeniul RLS – aspecte pragmatice ale interacțiunii didactice (mediate)”, în Elena Platon, Cristina Bocoș, Diana Bocoș, Lavinia Vasii (editori), *Discursul polifonic în Româna ca limbă străină (RLS)*, Cluj-Napoca, Editura Presa Universitară Clujeană, 2021, p. 271-282.

Gruică, G., *Observații asupra pronumelui posesiv*, în „Studia Universitatis Babeș Bolyai”, seria Philologia, 1969, fascicula 2, p. 143-146.

Guțu Romalo, Valeria, *Sintaxa limbii române. Probleme și interpretări*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1973.

Hristea, Theodor, *Sinteze de limba română*, ediția a III-a revăzută și din nou îmbogățită, București, Editura Albatros, 1984.

Iordan, Iorgu; Guțu Romalo, Valeria; Niculescu, Alexandru, *Structura morfologică a limbii române contemporane* [SMLRC], București, Editura Științifică, 1967.

Iordan, Iorgu; Robu, Vladimir, *Limba română contemporană*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1978.

Irimia, Dumitru, *Structura gramaticală a limbii române. Numele și pronumele. Adverbul*, Iași, Editura Junimea, 1987.

Kohn, Daniela, *Paradigme încrucișate. Pronumele în tabele dedicate RLS*, în Elena Platon, Cristina Bocoș, Diana Bocoș, Lavinia Vasii (editori), *Discursul polifonic în Româna ca limbă străină (RLS)*, Cluj-Napoca, Editura Presa Universitară Clujeană, 2021, p. 283-294.

Kohn, Daniela, *Puls. Manual de limba română ca limbă străină (nivelurile A1-A2)*, Iași, Editura Polirom, 2016.

Kohn, Daniela, *Puls. Manual de limba română ca limbă străină (nivelurile B1-B2)*, Iași, Editura Polirom, 2012.

Manoliu-Manea, Maria, *Genitivul pronumelui personal în limba română contemporană*, în Ion Coteanu (coordonator), *Elemente de lingvistică structurală*, București, Editura Științifică, 1967, p. 274-290.

Manoliu-Manea, Maria, *Sistematica substitutelor din româna contemporană standard*, București, Editura Academiei Republicii Socialiste România, 1968.

Miron-Fulea, Mihaela, *Determinantul posesiv în română*, în Gabriela Pană Dindelegan (coordonator), *Limba română. Aspecte sincronice și diacronice. Actele celui de-al 5-lea colocviu al catedrei de limba română (8-9 decembrie 2005)*, București, Editura Universității din București, 2006, p. 137-144.

Moldovan, Victoria; Pop, Liana; Uricaru, Lucia, *Nivel prag. Pentru învățarea limbii române ca limbă străină*, Strasbourg, Consiliul de Cooperări Culturale, 2001, https://www.ilr.ro/wp-content/uploads/nivel_prag.pdf, consultat: 12.02.2022.

Neamțu, G. G., *Câteva considerații teoretice privind problematica posesivelor în limba română*, în *Studii și articole gramaticale*, Cluj-Napoca, Editura Napoca Nova, 2014, p. 417-425.

Neamțu, G. G., *Câteva observații privind sintagmele posesive/genitivale cu „al” în limba română*, în *Studii și articole gramaticale*, Cluj-Napoca, Editura Napoca Nova, 2014, p. 451-467.

Neamțu, G. G., *Despre statutul morfologic al lui „al” dublant*, în *Studii și articole gramaticale*, Cluj-Napoca, Editura Napoca Nova, 2014, p. 468-486.

- Neamțu, G. G., *Probleme controversate în morfologia limbii române contemporane*, curs universitar ținut la Universitatea Babeș-Bolyai Cluj-Napoca, Facultatea de Litere, Masteratul „Limba română în context romanic”, 2013-2014.
- Neamțu, G. G., *Studii și articole gramaticale*, Cluj-Napoca, Editura Napoca Nova, 2014.
- Neamțu, G. G.; Nasta, Lavinia; Roman, Diana-Maria; *Subclasa substantivelor „semiindependente”. De la ipoteză la teză*, în „Dacoromania”, serie nouă, XXVI, 2021, nr. 1, p. 19-61.
- Pană Dindelegan, Gabriela (editor), *O gramatică al limbii române altfel*, București, Editura Univers Enciclopedic Gold, 2021.
- Pană Dindelegan, Gabriela, *Elemente de gramatică. Dificultăți, controverse, noi interpretări*, București, Editura Humanitas Educațional, 2003.
- Pană Dindelegan, Gabriela, *Teorie și analiză gramaticală*, București, Editura Coresi, 1992.
- Platon, Elena; Sonea, Ioana; Vasiu, Lavinia; Vîlcu, Dina, *Descrierea minimală a limbii române (A1, A2, B1, B2) – un instrument lingvistic necesar în domeniul RLS/RLNM*, Cluj-Napoca, Casa Cărții de Știință, 2014.
- Platon, Elena; Sonea, Ioana; Vîlcu, Dina, *Manual de limba română ca limbă străină (RLS). A1-A2*, Cluj-Napoca, Casa Cărții de Știință, 2012.
- Pop, Liana; Moldovan, Victoria (editori), *Gramatica limbii române*, Cluj-Napoca, Editura Echinox, 1997.
- Rosetti, Al.; J. Byck, *Gramatica limbii române*, ed. a II-a revăzută și adăugită, București, Editura ziarului „Universul”, 1945.
- Sonea, Ioana; Vasiu, Lavinia; Vîlcu, Dina, *Manualul de limba română ca limbă străină (RLS): nivelul B1*, Cluj-Napoca, Presa Universitară Clujeană, 2021.
- Tonț, Anamaria-Bianca, *Clasa proformelor din limba română contemporană*, Oradea, Editura Universității din Oradea, 2020.
- Ursa, Anca; Mărcean, Nora, *Limba română medicală. Româna pentru obiective specifice*, Cluj-Napoca, Editura Limes, Editura Risoprint, 2018.
- Zdrenghia, Mircea, *Articol sau pronume?*, în *Omagiul lui Alexandru Rosetti*, București, Editura Academiei, 1965, p. 1029-1032.